

Tarih Okulu
Sonbahar 2009
Sayı V, 43-45.

ANILARLA BAŞBAŞA: “HÜZÜNLÜ BİR VEDA TÖRENİ”

Cüneyt KANAT*

2009 yılı mayıs ayının son günleri, güzel güneşli bir İzmir klasiği, dekanlıktaki makam odamdayım. Dönemin son haftası, artık hem öğrenciler hem de öğretim üyeleri sabırlarının sonuna gelmiş, “bitse de kurtulsak” der gibiler. Sabah saatlerinde, Tarih Bölümü ikinci sınıf öğrencilerinden bir grup odama gelerek beni öğlen saat 13:00’da bölüm başkanımız ve hocam Prof. Dr. İsmail Aka’nın dersine davet ediyor. Böyle bir davet almaktan dolayı mutlu oluyorum. Ne kadar zarif öğrenciler dedirtecek türden bir davet olduğunu kendi kendime mırıldanıyorum. Davetin sebebi ve içeriği çok anlamlı, hepimiz biliyoruz ki, hocamız takip eden Ekim ayında emekli olacak. Yani bu bir anlamda lisanstaki son derslerinden birisi. Bu sebeple sözünü ettiğim bu zarif ve vefalı öğrenciler, hocalarına, dönemin son haftasındaki bu derste bir veda töreni düzenlemişler, ama hocanın bundan haberi yok, yani sürpriz olacak.

Öğrenciler gittikten sonra kendimle baş başa kaldığımda, biraz hüznle karışık düşünüyorum. Dile kolay, lisanstaki öğrenciliğimi de sayarsak, tamı tamına otuz yıldır tanıdığım ve yirmi yıldır da birlikte çalışmaktan gurur duyduğum ve çok mutlu olduğum hocam artık emekli olacak. Aslında bu durumu kabullenmekte bile büyük sıkıntı yaşadığımı fark ediyorum ve yine aynı hüznün benimle birlikte. Neler yaşamadık, neler paylaşmadık ki hocamla, bazen acı bazen tatlı, ama hepsi de hoş anılar, teker teker gözümün önünden geçiyor. Yüksel Lisans ve Doktora tez konularımın tespitinden tutun da, doçentlik hariç profesörlük atamam da dâhil bütün jürilerimde görev almasından başka, özel hayatımda da her türlü fedakârlıktan çekinmediğini, hatta eşimle nişan yüzüklerimizi bile kendisinin takma nezaketini gösterdiğini anımsıyorum, bu ayrıcalığı yaşamış olmaktan dolayı da kendimi özel hissediyorum. Ve yaşamın her anında bir akademisyenin, hocasının hep yanında

* Prof. Dr., Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü.

olduğunu bilmesinin verdiği güven duygusunu dolu dolu yaşadığını fark ederek mutluluk duyuyorum.

Saat yavaş yavaş 13:00'a geliyor. Ben heyecanlıyım. Geçen süre içerisinde neler neler düşündüğümü ve anımsadığımı yazmaya kalksam sayfalar yetmeyecek, diye aklımdan geçiriyorum. Sonra bu duygular ve düşünceler içerisinde yukarıya, 201 nolu amfiye doğru ağır ağır ilerliyorum. Derse geldiğimde, bölüm asistanlarımızın ve pek çok öğretim üyesi arkadaşımızın da orada olduğunu ve öğrencilerin arasına dağılarak oturduklarını gördükten sonra, ben de kendime bir yer bulup oturarak hocamızı beklemeye başlıyorum. Bu sırada kürsünün kenarına yerleştirilmiş masanın üzerinde duran pasta ve içecekler dikkatimi çekiyor. Mütevazı olmakla birlikte, muhtemelen sınıfın kız öğrencileri tarafından büyük bir özenle hazırlanmış olduklarını fark ediyorum. Bunun samimi, sıcacık ama hüznü dolu bir kutlama olacağını seziyorum. Az sonra hocamız elinde notları ve kitapları ile sınıfa geliyor. Öğrenciler ne kadar saklamaya çalışmış olsalar da, İsmail Bey'in durumdan haberdar olduğunu düşünüyorum. Ancak içeriye girip sınıfı selamladığı sırada, öğrencilerin arasına dağılmış olan bizleri fark ettiğinde bir anda yaşadığı şaşkınlığı görerek, en azından bu kısmının onun için sürpriz olduğunu düşünüp neşeleniyorum. Hocam, biraz durgun biraz düşünceli, sınıfı gözden geçirerek, sıraların arasına dağılmış olan asistanların ve öğretim üyelerinin sayısının çokluğunu gördüğünde, bu dersin zevkli ama bir o kadar da hüznü yüklü ve buna bağlı olarak da zor geçeceğini anladığını hissediyorum. İlerleyen dakikalarda ise bu düşüncelerimde yanılmadığımı görüyorum.

Hocam çok uzun zaman önce bir hocasının emekli olmadan söylediği sözleri bize aktararak söze başlıyor: "Ben, yıllar önce hocam emekli olmadan, "kırk yıllık devlet görevim sona eriyor dediğinde," kırk yıl bir üniversitede nasıl çalışılır. Kırk yıl geçer mi diye düşündüm. Ancak bu gün ben kırk dört yılı bitirdim ve bu sürenin nasıl geçtiğini tam olarak hatırlamıyorum" diyor. Evet, tamı tamına kırk dört yıllık bir üniversite yaşamının son dersine tanıklık ettiğimi ancak o zaman algılayabiliyorum. Hocam konuşmasına devam ettikçe duygulanıyor. Sonunda gözlerinin dolmaya başladığını kendisi de fark ettiğinden, daha fazla devam edemeyeceğini anlayarak sözlerine son veriyor. Bunun üzerine, hocaya kestirilen pastayla sanki bu hüznü bulutu dağıtılmaya çalışılıyor. Ama o hüznü amfiyi terk etmediğini ve oralarda bir yerlerde gizlendiğini ben görüyorum. En azından yüreğimdaki hüznünden eminim.

Anılarla Başbaşa: “Hüzünlü Bir Veda Töreni”

Tören bittiğinde, bölümün koridorunda ağır ağır ilerlerken, içinde bulunduğumuz yıl içerisinde iki ve önceki yıl emekli olan bir hocamızı ve birkaç ay sonra İsmail Bey’den önce emekli olacak olan öğretim üyesini de hatırlayarak, onlara böyle bir törenin yapılıp yapılmadığını soruyorum kendi kendime. Ve sonra cevaplıyorum: “Hatırlamıyorum ya da en azından beni kimsenin böyle bir törene davet etmediğini biliyorum!” Sonra yine düşünmeye devam ederken tekrar soruyorum kendime: “Peki sen böyle bir töreni hak edecek misin? Böylesine sıcak, böylesine samimi ve mütevazı bir töreni yaşayabilecek misin? ” Sonra yine kendim cevaplıyorum: “Bilmiyorum, ama yıllar çabuk geçer, yirmi yıl sonra eğer ömrün elverirse göreceksin!”